

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 447

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 11 septembrie 2000

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă	1-7		11-12
Decizia nr. 128 din 4 iulie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată	7-9		13
Decizia nr. 129 din 4 iulie 2000 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare	9-10		13-15
Decizia nr. 132 din 6 iulie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și a celor ale pct. 11 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților			
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		735.	
		— Hotărâre privind aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Azerbaidjan privind colaborarea în domeniile științei, învățământului, culturii și sportului, semnat la București la 2 iulie 1995	13
		Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Azerbaidjan privind colaborarea în domeniile științei, învățământului, culturii și sportului	13-15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1.728/1.102. — Ordin al ministrului agriculturii și alimentației și al ministrului finanțelor privind desemnarea persoanelor împuternicite din cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației și Ministerului Finanțelor pentru constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 219/1999 privind Programul național pentru țărânie bazat pe cupoane atribuite gratuit	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 126

din 4 iulie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stăngu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement” — S.A. în dosarele nr. 2.238/1999, 2.239/1999, 2.240/1999, 2.732/1999, 2.733/1999, 2.734/1999, 2.735/1999, 2.736/1999, 2.738/1999, 2.739/1999 și 2.740/1999 ale Tribunalului București — Secția

comercială și în Dosarul nr. 3.214/1999 al Curții de Apel București — Secția comercială.

La apelul nominal este prezentă Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, prin avocații Mihai Constantinescu și Dan Sulica. Lipsesc Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement” — S.A. și Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A., față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 11C/2000, 12C/2000, 13C/2000, 14C/2000, 15C/2000, 16C/2000, 17C/2000, 18C/2000, 19C/2000, 20C/2000 și 82C/2000 la Dosarul nr. 10C/2000, având în vedere că părțile sunt aceleași, precum și că există o legătură strânsă în ceea ce privește obiectul și cauza fiecăreia dintre aceste pricini. Reprezentantii părții prezente sunt de acord cu conexarea, întrucât toate aceste cauze au aceleași părți și același obiect. Reprezentantul Ministerului Public este, de asemenea, de acord cu măsura conexării, pentru aceleași considerente. Față de aceste susțineri, pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor indicate mai sus la Dosarul nr. 10C/2000.

Magistratul-asistent șef referă cu privire la cererile autorului excepției de amânare a cauzelor conexe pentru 11 iulie 2000, când este fixat termen de judecată pentru dosarele nr. 116C/2000, 117C/2000 și 122C/2000, cu același obiect și aceleași părți, arătând în continuare că, ulterior, autorul excepției a depus alte cereri de amânare în aceleași dosare pentru data de 19 septembrie 2000, când este fixat termen de judecată în dosarele nr. 138C/2000 și 139C/2000. Reprezentantii Agenției de Valorificare a Activelor Bancare solicită respingerea cererilor, acestea fiind formulate în scopul vădit al tergiversării soluționării cauzei. Reprezentantul Ministerului Public, la rândul său, pune concluzii de respingere a acestor cereri de amânare. Curtea respinge cererile formulate de autorul excepției, întrucât amânarea în vederea conexării cu alte dosare care au termen ulterior nu se justifică și ar conduce la tergiversarea soluționării excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele care au termen fixat pentru data de astăzi.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantii Agenției de Valorificare a Activelor Bancare solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 55/1999. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, se susține că aceasta este nefondată, întrucât dreptul la egalitate în fața legii nu neagă existența „dreptului fundamental la diferențiere”. În sprijinul acestor susțineri se evocă jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că principiul egalității nu înseamnă uniformitate și, prin urmare, dacă la situații egale trebuie să se aplice un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate să fie decât diferit (deciziile nr. 70/1993, 74/1994 și 85/1994), această practică fiind în concordanță cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului. Prin urmare, pentru soluționarea acestei critici este esențial să se observe că pentru procedura instituită de Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 există o rațiune suficientă care justifică această reglementare. Astfel, această ordonanță urmărește realizarea creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică, care au un statut asemănător cu creanțele bugetare. De aceea, procedura specială privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică este justificată de vocația lor, de asemenea, specială.

Cu privire la constituționalitatea executării printr-o procedură specială a creanțelor bugetare, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, constatând constituționalitatea procedurii instituite prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1996. De asemenea, se susține că nu este identică

nici situația debitorilor unor creanțe bancare neperformante cu aceea a altor debitori, deoarece astfel de creanțe, preluate la datoria publică, prezintă un coeficient ridicat de risc. Ele prezintă un risc major și prin debitori, care de cele mai multe ori sunt insolabili. Dreptul la diferențiere se justifică prin natura interesului avut în vedere, în speță interesul public. De asemenea, în ceea ce privește critica potrivit căreia prin actul normativ se încalcă dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, reprezentantii Agenției de Valorificare a Activelor Bancare susțin că normele referitoare la competența și la procedura de judecată a litigiilor legate de executarea creanțelor neperformante sunt legitime constituțional de dispozițiile art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală. Referitor la susținerea că actul normativ criticat încalcă liberul acces la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție, în primul rând, se arată că, în ceea ce privește cautiunea, în excepție se omite faptul că această măsură a fost deja instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind unele măsuri premergătoare privatizării băncilor, astfel cum a fost modificată ulterior. Reglementarea cuprinsă în art. 40 din ordonanță preia o reglementare anterioară, care însă nu face obiectul excepției de neconstituționalitate. Sub acest aspect, pun concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind lipsită de obiect. În al doilea rând, se susține că accesul la justiție nu este obstrucționat de necesitatea plății unei cautiuni, pentru că aceasta nu stăvilește accesul la justiție, ci este menită să împiedice folosirea abuzivă a mijloacelor procedurale în scopul tergiversării executării creanțelor. În legătură cu obligația de comunicare prealabilă a acțiunii, a actelor pe care se întemeiază și a interogatoriului scris, se susține că aceasta reprezintă o măsură de celeritate a realizării actului de justiție, dar nu se încalcă accesul liber la justiție. Dispozițiile art. 8 și ale art. 11 alin. (2) din aceeași ordonanță sunt constituționale, întrucât nu este încălcat dreptul la apărare, deoarece, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege, iar potrivit art. 128 din Constituție, părțile pot exercita căile de atac în condițiile legii. În fine, privitor la motivul de neconstituționalitate a dispozițiilor care reglementează atribuțiile Agenției de Valorificare a Activelor Bancare în ceea ce privește executarea creanțelor neperformante cesionate, se arată că nu este cu nimic încălcată competența instanțelor judecătorești de a soluționa conflictele ce pot apărea ca urmare a aplicării acestor măsuri.

Reprezentantii Agenției de Valorificare a Activelor Bancare depun concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, susținând că procedura specială de executare silită, instituită prin ordonanță, este în concordanță cu prevederile art. 16 din Constituție și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Mai mult, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 a fost emisă în baza unei legi de abilitare și, ca atare, dispozițiile sale pot deroga de la lege. De asemenea, se arată că nu este încălcat nici liberul acces la justiție, măsurile procesuale prevăzute de ordonanță având menirea să prevină abuzul în exercițiul unor drepturi procesuale. În legătură cu preținsa încălcare a dreptului la apărare se arată că motivul invocat nu este întemeiat, întrucât instituirea unei singure căi de atac, și anume recursul, nu constituie o lezare a dreptului la apărare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 1 noiembrie 1998, pronunțate în dosarele nr. 2.238/1999, 2.239/1999, 2.240/1999, 2.732/1999, 2.733/1999, 2.734/1999, 2.735/1999,

2.736/1999, 2.738/1999, 2.739/1999 și 2.740/1999 ale **Tribunalului București — Secția comercială**, precum și prin Încheierea din 19 ianuarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.214/1999 de **Curtea de Apel București — Secția comercială, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a ansamblului dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, și, în special, a dispozițiilor art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și art. 40.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement” — S.A. din București.

Obiectul dosarelor îl constituie apelul declarat împotriva sentințelor civile pronunțate de Judecătoria Sectorului 3 București și, respectiv, de Tribunalul București — Secția comercială, prin care s-au respins opozițiile împotriva formelor de executare inițiate de Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. Formele de executare au fost inițiate prin somație de executare referitoare la obligația Societății Comerciale „G.C.P. — General Consulting and Procurement” — S.A. de a plăti o sumă reprezentând valoarea unor bilete la ordin aflate în posesia menționatei bănci. În temeiul Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, Agenția de Valorificare a Activelor Bancare a succedat în drepturile procesuale ale Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 este neconstituțională în totalitatea ei, pentru că este „vădit părtinitoare”, încălcând dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituția României, dispoziții care prevăd că „*Nimeni nu este mai presus de lege*”. Potrivit motivării autorului excepției, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 „a fost emisă într-un domeniu în care exista deja o reglementare”, făcându-se în acest sens referire la dispoziții ale Codului comercial, art. 478–489, care reglementau regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare până la intrarea în vigoare a Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, care a abrogat dispozițiile art. 478–489 din Codul comercial, dar a prevăzut în art. 102 alin. (1) că amanetul sau ipoteca asupra bunurilor, constituită și înregistrată anterior, rămâne supusă dispozițiilor legale existente la data constituirii ei. De asemenea, în dezvoltarea motivării excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, în completarea procedurii prevăzute în textele evocate ale Codului comercial, sunt aplicabile și prevederile Codului de procedură civilă care se referă la procedura executării silite, inclusiv în materie imobiliară. Pe de altă parte, se arată că însăși Legea nr. 99/1999 prevede la art. 75 dreptul la opoziție la vânzarea bunului gajat al debitorului, creditorului sau proprietarului bunului, pe care acesta îl poate exercita în termen de 5 zile libere de la primirea notificării. Or, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 „institue o procedură specială în domeniul executării silite mobiliare și imobiliare, procedură care derogă de la dispozițiile dreptului comun și care este valabilă doar în ce privește Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și debitorii acesteia”. Astfel, art. 4 stipulează că titlul executoriu se comunică debitorului și se pune în executare fără nici o altă formalitate, iar art. 23 din ordonanță prevede că executarea silită a bunurilor imobile ipotecate și a bunurilor mobile gajate se poate face în termen de 5 zile de la comunicarea titlului executoriu către proprietarul acestuia, fără încuviințarea instanței. Prin titlu executoriu, în baza art. 3 alin. (1) din ordonanță, se înțelege contractele sau convențiile de credit dintre bancă și debitorul cedat ori alte titluri constatatoare de creanțe, actele prin care s-au constituit garanții personale

sau reale pentru restituirea acestor creanțe cesionate Agenției de Valorificare a Activelor Bancare, precum și orice alte acte sau înțelegeri încheiate de aceasta pentru realizarea creanțelor preluate.

De asemenea, se arată că art. 12 din ordonanța în discuție prevede un termen de prescripție mai scurt pentru acțiunile îndreptate împotriva Agenției de Valorificare a Activelor Bancare. Se consideră că în acest fel „se creează o inegalitate discriminatorie de tratament juridic între Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, în calitate de creditor, care se supune unei anumite legi — Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 — și ceilalți creditori aflați în situații asemănătoare și care se supun unei alte legi, cu mult mai dezavantajoase [...]. Pe de altă parte, se creează o discriminare între debitorii Agenției de Valorificare a Activelor Bancare și ceilalți debitori”, înlăturându-se egalitatea în drepturi consacrată de art. 16 din Constituție.

Autorul excepției invocă în motivarea acesteia și încălcarea art. 24, care prevede garantarea dreptului la apărare, și a art. 128 din Constituție, care reglementează dreptul părților interesate de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești. În acest sens se susține că, prin art. 11 alin. (2) din ordonanța criticată, se prevede o singură cale de atac — recursul, lipsind partea interesată de o cale de atac — apelul, ceea ce, potrivit susținerilor autorului excepției, constituie „o atingere gravă a dreptului la apărare, mai ales că apelul este singura cale devolutivă de atac și provoacă o rejudecare a fondului”. Acest aspect este considerat, în același timp, și ca o încălcare a egalității în drepturi prevăzute la art. 16 din Constituție. Tot ca o încălcare a dreptului la apărare este considerată și dispoziția cuprinsă în art. 9 alin. (3) din ordonanță, care instituie prezumția renunțării de către parte la apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări, în cazul în care partea nu comunică întâmpinarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire înainte de primul termen de judecată, înlăturându-se astfel aplicarea prevederilor art. 118 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, se invocă și încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, care consacră liberul acces la justiție, precizând că nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept. În acest sens se evocă prevederile art. 40 din ordonanță, care stabilesc că debitorii pot contesta în justiție măsurile dispuse de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare numai cu depunerea unei cauțiuni egale cu jumătate din valoarea activului bancar supus valorificării. Un alt text considerat contrar principiului constituțional al liberului acces la justiție este cel cuprins în art. 9 alin. (1) din ordonanță, care prevede că reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora la instanță, sub sancțiunea neprimirii cererii de către judecător, în timp ce Codul de procedură civilă condiționează primirea cererii de către judecător doar de îndeplinirea unor condiții de formă pentru cererea respectivă.

Un alt motiv de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 îl constituie, potrivit susținerilor autorului excepției, încălcarea dispozițiilor art. 125 din Constituție, care stabilesc că justiția se realizează de Curtea Supremă de Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, prevăzând, în același timp, că este interzisă înființarea de instanțe extraordinare, iar competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Prin faptul că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 dă în competența Agenției de Valorificare a Activelor Bancare toată procedura executării silite, cu excepția litigiilor, autorul excepției consideră că, întrucât „executarea silită ține de

noțiunea de justiție, fiind ultima fază a procesului civil“, prevederile ordonanței sunt neconstituționale.

Curtea de Apel București — Secția comercială, exprimându-și opinia asupra excepției ridicate în Dosarul nr. 3.214/1999, apreciază că ordonanța „institue o procedură specială în domeniul executării silite mobiliare și imobiliare, procedură care derogă de la dispozițiile dreptului comun și care este valabilă în ce privește Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și debitorii acesteia“. În concluzie, consideră că „Dispozițiile acestei ordonanțe aduc o atingere gravă dreptului de apărare, accesului liber la justiție.“

Tribunalul București — Secția comercială își exprimă opinia în legătură cu excepția ridicată în celelalte dosare, în sensul că „acest act normativ mai degrabă nu delimitază în timp și spațiu toate chestiunile“, apreciind că textul ordonanței este „nu neconstituțional, ci neaplicabil [...]“.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, susținând, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 institue o reglementare specială în materia executării silite pentru realizarea creanțelor bancare neperformante preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, care, conform Hotărârii Guvernului nr. 387/1999, este organ de specialitate al administrației publice centrale, subordonat Guvernului. Sumele rezultate din valorificarea activelor sunt destinate acoperirii creditelor acordate de băncile cu capital majoritar de stat și altor plăți, iar diferența se virează la bugetul de stat. Astfel, este evident că „activitatea Agenției de Valorificare a Activelor Bancare este de interes general, întrucât are ca scop recuperarea unor fonduri ca resurse pentru bugetul de stat, componentă a bugetului public național, potrivit art. 137 alin. (1) din Constituție“. Or, conform art. 1725 din Codul civil, în ceea ce interesează „tezaurul public“, reglementările proprii, de excepție de la dreptul comun, sunt de resortul legii speciale. O astfel de reglementare se regăsește în Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată prin Legea nr. 108/1996, potrivit căreia sunt realizate prin executare silită obligațiile de plată a unor sume ce reprezintă venituri publice. În continuare se mai arată că, potrivit dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, statul trebuie să asigure „protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară“. În acest scop, acesta stabilește măsuri cu caracter economic, prin care se urmărește realizarea politicii financiare specifice reformei în acest domeniu. Preluarea de către Agenția de Valorificare a Activelor Bancare a activelor neperformante de la băncile comerciale la care statul este acționar majoritar s-a făcut în scopul valorificării acestora cu mai multă celeritate.

Adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 55/1999, prin care s-a instituit un regim juridic special de urmărire și valorificare a creanțelor preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, se justifică, potrivit opiniei Guvernului, prin faptul că aproape toate sumele rezultate din valorificarea activelor bancare se fac venituri la bugetul de stat, ceea ce impune „o recuperare cât mai optimă și într-un timp cât mai scurt a sumelor respective“. Prin această ordonanță „nu sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție [...]“, toate creanțele de acest fel „fiind recuperate, potrivit legii speciale, în condiții egale și fără nici un fel de discriminări“.

De asemenea, se apreciază că „prevederile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 nu încălcă nici dispozițiile constituționale privitoare la dreptul de apărare, fiecare parte în litigiile ce se nasc în legătură cu executarea unor astfel de creanțe bugetare fiind liberă să-și angajeze un apărător și dispune de toate garanțiile procesuale“.

În legătură cu faptul că, potrivit art. 11 alin. (2) din ordonanță, se prevede o singură cale de atac, și anume,

recursul, se arată că aceasta „nu contravine dispozițiilor Legii fundamentale, întrucât art. 128 din Constituție prevede că *«Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii»*, ordonanța reglementând căile de atac pentru această procedură specială“.

Referitor la reglementarea cuprinsă în ordonanță, potrivit căreia „Nerespectarea obligației de comunicare prezumă renunțarea de către parte la apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări“, Guvernul susține că aceasta „nu încalcă dreptul la apărare, întrucât nimeni nu poate invoca propria culpă, iar părțile cunosc obligația pe care o au cu privire la comunicarea întâmpinării și termenul în care aceasta trebuie îndeplinită“.

În ceea ce privește dispozițiile ordonanței care prevăd obligația de a depune o cauciune în cazul introducerii contestației la executare, se arată că în cauză „nu este vorba de o taxă judiciară de timbru, astfel cum se arată în motivarea excepției de neconstituționalitate, ci de o cauciune, deci o garanție, ce ar putea fi dispusă de instanță și în alte litigii privind contestația asupra executării silite în baza art. 401 din Codul de procedură civilă, garanție care, în cazul reglementat de această ordonanță, devine obligatorie, datorită specificului acestor creanțe“.

Cu privire la faptul că, potrivit prevederilor art. 13 din ordonanță, procedurile de executare silită pentru valorificarea activelor bancare preluate de agenție sunt puse în aplicare de corpul de executori ai acesteia sau de executorii judecătorești, Guvernul susține că nu sunt încălcate dispozițiile art. 125 din Constituție, întrucât litigiile în legătură cu creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică se soluționează de instanțele judecătorești, conform prevederilor art. 8 din ordonanță, iar potrivit art. 40, „Debitorii pot contesta în justiție măsurile dispuse de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și pot face contestație la executare [...]“.

Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor în fiecare dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999. Astfel cum a fost formulată, excepția de neconstituționalitate se referă, în primul rând, la ansamblul Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 și, în mod special, la dispozițiile art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40 din acest act normativ.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, actul normativ criticat a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 3 aprilie 2000, însă criticile de neconstituționalitate formulate nu au legătură cu textele modificate.

Autorul excepției consideră că dispozițiile ordonanței criticate sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1) și (2), art. 125 și 128 din Constituție.

Textele constituționale invocate în motivarea excepției au următorul cuprins:

— art. 16: *„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“;

— art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“;

— art. 125: *„(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.“;

— art. 128: *Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.“*

I. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, adoptată în baza Legii nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, se reglementează o procedură specială pentru realizarea creanțelor bancare neperformante preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și pentru soluționarea litigiilor și cererilor de orice natură în legătură cu aceste creanțe, precum și pentru executarea silită. Această procedură derogatorie de la dreptul comun prevăzute în special în Codul de procedură civilă, vizează în esență: titlurile executorii, comunicarea și punerea în executare a acestora; blocarea conturilor, sechestrarea acțiunilor și instituirea administrării speciale a societăților comerciale debitoare; reguli speciale privind soluționarea de către instanțele judecătorești a litigiilor în legătură cu creanțele neperformante preluate la datoria publică în care este parte Agenția de Valorificare a Activelor Bancare; organele de executare și competența lor; comunicarea titlului executor și sechestrul; vânzarea bunurilor urmărite silit.

În legătură cu critica de neconstituționalitate care privește ansamblul Ordonanței Guvernului nr. 55/1999, critică referitoare la instituirea unei proceduri execuționale speciale, care ar favoriza Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, ceea ce, în opinia autorului excepției, încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra principiului egalității, statuând în mod constant că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel că, dimpotrivă, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 70 din 15 decembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 27 decembrie 1993, și Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu, hotărârile pronunțate în cazurile: *„Marks împotriva Belgiei“*, 1979, *„Moustaquim împotriva Belgiei“*, 1991, *„Engel și alții împotriva Olandei“*, 1976).

Din această perspectivă Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 are în vedere o categorie specială de creanțe, pentru care prevede o procedură execuțională

specială, și anume creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică internă, așa cum se precizează în titlul ordonanței, precum și în cuprinsul unor articole din aceasta (de exemplu, în art. 2, 7, 8 și 42).

Pe de altă parte, Curtea observă că există o strânsă legătură între datoria publică internă (astfel cum aceasta este reglementată prin Legea nr. 91/1999 privind datoria publică) și bugetul de stat, ceea ce este de natură să constituie o justificare suficientă pentru diferența de tratament juridic în ceea ce privește procedura execuțională a creanțelor preluate la datoria publică internă. În acest sens Curtea reține că și cu privire la executarea creanțelor bugetare există o procedură specială (care derogă de la normele dreptului comun), reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 11 din 23 ianuarie 1996 (aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 108 din 10 octombrie 1996), cu modificările ulterioare. De altfel, procedura execuțională specială, prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, cu modificările și completările ulterioare, a fost examinată de Curtea Constituțională, sesizată cu excepții de neconstituționalitate privind unele texte ale acesteia care se refereau la caracterul derogator de la normele Codului civil și ale Codului de procedură civilă în ceea ce privește executarea silită. Prin deciziile astfel pronunțate Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile criticate ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 sunt constituționale. În acest sens sunt, de exemplu: Decizia nr. 135 din 20 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 4 februarie 1999; Decizia nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999; Decizia nr. 31 din 2 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 5 mai 1999.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că ordonanța încalcă prevederea constituțională din art. 16 alin. (2), care stabilește că *„Nimeni nu este mai presus de lege“*, Curtea reține că această susținere nu este relevantă în cauză, întrucât, așa cum s-a mai arătat, prin lege pot fi instituite tratamente juridice diferite, justificate obiectiv și rațional, pentru situații diferite. În speță însă tratamentul juridic diferit se justifică prin natura specială a creanțelor preluate la datoria publică internă.

Curtea mai reține că într-adevăr, prin conținutul său, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 reglementează procedura executării creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică, cuprinzând norme de procedură privind executarea, precum și unele norme de competență, care derogă de la dispozițiile Codului de procedură civilă, cât și de la alte dispoziții cuprinse în legi speciale. Prin aceasta însă ordonanța nu încalcă normele constituționale, întrucât, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“*. Conform acestei dispoziții constituționale, legea privind competența și procedura nu este, în sensul Constituției, lege organică, ci lege ordinară, astfel că norme în aceste materii pot fi stabilite și prin ordonanțe date în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament, așa cum Curtea Constituțională a afirmat constant în jurisprudența sa. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 718 din 29 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 31 decembrie 1997.

În motivarea criticii de neconstituționalitate care vizează încălcarea, prin prevederile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999, a accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, autorul excepției susține că această critică are în vedere, mai întâi, dispozițiile art. 40 din ordonanță, care condiționează posibilitatea de a face contestație la executare de depunerea unei cauțiuni egale cu jumătate din valoarea activului bancar supus valorificării, precum și, în al doilea rând, dispozițiile art. 9 alin. 1 din ordonanță,

potrivit cărora reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora la instanță, sub sancțiunea neprimirii cererii fără dovada îndeplinirii obligației de comunicare.

Curtea observă, în legătură cu această critică de neconstituționalitate, că se face o confuzie între, pe de o parte, stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi prevăzute în ordonanță, care nu contravin principiului accesului liber la justiție, condiții de natură să împiedice abuzul de drept și, în același timp, să asigure celeritatea procedurii de realizare a creanțelor prevăzute de ordonanță, și, pe de altă parte, îngrădirea accesului la justiție. În realitate cele două condiții prevăzute în textele de lege criticate sunt justificate în contextul măsurilor derogatorii prevăzute de ordonanță și nu constituie îngrădiri ale accesului liber la justiție. De altfel, în ceea ce privește obligarea la cautiune, Curtea constată că art. 401 din Codul de procedură civilă, în materia contestației la executare, prevede o asemenea măsură chiar în cadrul procedurii obișnuite.

O altă critică de neconstituționalitate se referă la încălcarea dreptului la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție. Potrivit susținerilor autorului excepției, prin această ordonanță, la art. 11 alin. (2) se prevede o singură cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță, și anume recursul, lipsind astfel partea interesată de calea de atac a apelului, „singura cale devolutivă de atac care provoacă o rejudecare a fondului, ceea ce constituie o garanție a dreptului de apărare”. De asemenea, în concepția autorului excepției, dreptul la apărare este încălcat și prin faptul că, „prin dispozițiile art. 9 alin. (3) din ordonanță, se instituie prezumția renunțării de către parte la apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și în susținerea acestor apărări în cazul în care partea nu comunică întâmpinarea, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de primul termen de judecată”.

Curtea observă că, așa cum rezultă din întreaga motivare a excepției de neconstituționalitate, aceasta se întemeiază de fapt pe negarea oricărei posibilități de reglementare prin ordonanță a unei proceduri speciale, derogatorii de la dreptul comun, atât în ceea ce privește executarea silită a creanțelor la care se referă ordonanța, cât și în ceea ce privește procedura de soluționare de către instanță a litigiilor în legătură cu creanțele neperformante preluate la datoria publică, precum și cu privire la normele de competență a instanțelor judecătorești, ceea ce nu corespunde prevederilor constituționale.

Analizând dispozițiile cuprinse în ordonanță, Curtea reține că acestea sunt compatibile cu exercitarea dreptului la apărare pentru părțile interesate, oferind posibilitatea accesului la justiție pentru soluționarea litigiilor. Ordonanța cuprinde, în cap. IV, reguli speciale care, deși prevăd condiții de natură să asigure celeritatea judecării proceselor prin scurtarea unor termene și comunicarea actelor, nu împiedică totuși partea interesată să își valorifice drepturile sau să combată susținerile adversarului și nu aduc atingere dreptului de a-și angaja avocat. Faptul că, potrivit ordonanței, hotărârile pronunțate de instanță nu sunt susceptibile de a fi atacate cu apel, ci numai cu recurs, iar instanța competentă să judece litigiul în fond este curtea de apel, ceea ce atrage competența Curții Supreme de Justiție pentru soluționarea recursului, nu este de natură să aducă atingere dreptului constituțional de apărare al părții interesate. De altfel, este de menționat că și Codul de procedură civilă cuprinde dispoziții care prevăd competența de fond a curților de apel (art. 3), precum și că reglementează situații în care hotărârile pronunțate pot fi atacate numai cu recurs (de exemplu, art. 299). Împrejurarea că pentru hotărârile judecătorești pronunțate în soluționarea

anumitor categorii de litigii nu este prevăzută și calea de atac a apelului, ci numai cea a recursului, nu poate fi considerată neconstituțională, întrucât însăși Legea fundamentală prevede, în art. 128, că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Curtea constată că această prevedere constituțională, coroborată cu dispozițiile art. 24 privind dreptul la apărare, permite ca prin lege sau prin ordonanță a Guvernului, emisă în temeiul delegării legislative, să se reglementeze în mod diferit căile ordinare de atac. De altfel, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit în mod constant că nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția de a nu se aduce atingere altor texte constituționale. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 3 din 30 iunie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 15 iulie 1992, și Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998.

Susținerea autorului excepției, în sensul că se încalcă dreptul de apărare prin dispozițiile art. 9 alin. (3) din ordonanță, referitoare la obligativitatea întâmpinării și a depunerii ei până la primul termen de judecată, precum și la obligativitatea comunicării întâmpinării, a actelor pe care se întemeiază și, după caz, a interogatoriului scris, sub sancțiunea de a se prezuma renunțarea de către parte la apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări, nu poate fi reținută de Curte, întrucât reglementarea exercitării unui drept procesual, inclusiv prin prevederea anumitor termene și condiții de realizare, nu are semnificația încălcării aceluși drept în cazul în care, din lipsa de diligență a părții interesate, termenele și condițiile respective nu au fost respectate.

În fine, o altă critică de neconstituționalitate se referă la faptul că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 dă întreaga procedură a executării silită în competența Agenției de Valorificare a Activelor Bancare, ceea ce, potrivit susținerilor autorului excepției, constituie o încălcare a prevederilor art. 125 alin. (1) din Constituție, conform cărora „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, fiind interzisă înființarea instanțelor extraordinare. Se susține că aceste texte constituționale sunt incompatibile cu drepturile largi conferite Agenției de Valorificare a Activelor Bancare în materia executării silită, menționându-se în acest sens prevederile art. 4, art. 5 alin. (1) și (2), art. 13, art. 18 alin. (1), art. 22, 23, 25, 27, art. 28 alin. (1), art. 32, 33 și ale art. 34 alin. (1)–(3), texte ce îi dau în competență atribuții care, potrivit dreptului comun, revin instanței judecătorești.

Curtea observă că această critică de neconstituționalitate nu face distincție între activitatea de îndeplinire a justiției, de soluționare a litigiilor, care, într-adevăr, este de competență exclusivă a instanțelor judecătorești prevăzute de Constituție, și activitatea de executare silită, reglementată, în principal, prin Codul de procedură civilă, activitate care nu mai are ca scop soluționarea litigiului, ci punerea în aplicare a unei hotărâri judecătorești sau a unui alt titlu executoriu. În legătură cu această distincție dintre activitatea de îndeplinire a justiției și cea de executare a hotărârilor judecătorești sau a altui titlu executoriu, edificatoare sunt dispozițiile art. 2 alin. 2 și 3 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, care prevăd: „*Instanțele judecătorești îndeplinesc justiția în scopul apărării și realizării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, precum și a celorlalte drepturi și interese legitime deduse judecării*”.

Instanțele judecă toate procesele privind raporturile juridice civile, comerciale, de muncă, de familie, administrative, penale, precum și orice alte cauze pentru care legea nu stabilește o

altă competență.“ În același timp, art. 138 din Legea nr. 92/1992, republicată, prevede că „*Pe lângă tribunale și judecătorii vor funcționa executori judecătorești, care vor efectua executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii și vor îndeplini orice ale atribuții date prin lege*“. Este astfel evident că executarea hotărârilor judecătorești nu reprezintă activitate de îndeplinire a justiției. De altfel, și alte acte normative ca, de exemplu, Legea bancară nr. 58/1998, permit băncilor să își organizeze corp propriu de executori pentru activitatea strict legată de punerea în executare a titlurilor executorii aparținând băncilor.

În consecință, Curtea Constituțională constată că, având în vedere distincția care trebuie să se facă între activitatea de îndeplinire a justiției — prin soluționarea litigiilor — și activitatea de executare a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii, nu poate fi primită critica de neconstituționalitate, potrivit căreia prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 se încalcă dispozițiile art. 125 din Constituție, sugerându-se că Agenția de Valorificare a Activelor Bancare ar fi dobândit atribuții de îndeplinire a justiției.

În legătură cu faptul că prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 pentru Agenția de Valorificare a Activelor Bancare au fost prevăzute atribuții în materie de executare silită, care derogă de la prevederile Codului de procedură civilă, nu se poate reține neconstituționalitatea acestor prevederi, de vreme ce ordonanța — emisă în baza delegării

legislative prin lege specială de abilitare — poate să modifice normele de competență și de procedură, conform art. 125 alin. (3) din Constituție.

În sfârșit, Curtea mai reține că ordonanța stabilește, în cap. IV, reguli speciale privind soluționarea litigiilor de către instanțele judecătorești, în cap. V, necesitatea autorizării date de instanța judecătorească pentru anumite acte ale executorilor Agenției de Valorificare a Activelor Bancare, iar în art. 40, posibilitatea debitorilor de a contesta în justiție măsurile dispuse de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și de a face contestație la executare. Față de aceste prevederi ale ordonanței rezultă că sunt vădit netemeinice criticile de neconstituționalitate privind încălcarea liberului acces la justiție și a dreptului la apărare.

II. Considerentele expuse mai sus cu privire la critica de neconstituționalitate a ansamblului Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 sunt valabile și pentru criticile formulate de autorul excepției cu privire la dispozițiile art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40 din ordonanță, texte menționate în mod special în motivarea excepției de neconstituționalitate, întrucât acestea cuprind reglementări care au format, în esență, obiectul criticilor de neconstituționalitate care au vizat întregul cuprins al ordonanței.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement“ — S.A. din București în dosarele nr. 2.238/1999, 2.239/1999, 2.240/1999, 2.732/1999, 2.733/1999, 2.734/1999, 2.735/1999, 2.736/1999, 2.738/1999, 2.739/1999 și nr. 2.740/1999 ale Tribunalului București — Secția comercială și în Dosarul nr. 3.214/1999 al Curții de Apel București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128

din 4 iulie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător

Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție

ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timișoara în Dosarul nr. 16.641/1999 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa tuturor părților, Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timișoara, Nicolae Bălan, Ion Bălan și Societatea Comercială „O.J.C.V.L. Tim” — S.A. din Timișoara, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 16.641/1999, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 79/1997 pentru modificarea Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.**

Excepția a fost ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timișoara, reclamantă într-o cauză civilă ce are ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare nr. 82/R/J/28.06.1999 încheiat între părțile Bălan Nicolae, Bălan Ion și Societatea Comercială „O.J.C.V.L. Tim” — S.A. din Timișoara și, pe cale de consecință, rectificarea în evidențele de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 41 din Constituție privind protecția proprietății private, deoarece permit „vânzarea unor imobile ce au fost în proprietatea unor persoane juridice de drept privat, imobile construite din alte fonduri decât cele ale statului”.

Judecătoria Timișoara, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate „nu încalcă dispozițiile art. 41 din Constituție, prin ele nefăcându-se nici un fel de discriminare între titularii dreptului de proprietate asupra locuințelor respective”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Trecând la examinarea excepției, Curtea constată însă că indicarea dispozițiilor legale a căror constituționalitate se contestă este greșită, deoarece Legea nr. 79/1997 cuprinde doar două articole. Art. 7, la care se face referire, este de

fapt art. 7 din Legea nr. 85/1992, modificat prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 79/1997. Ulterior, Legea nr. 85/1992 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998. Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 85/1992, republicată, cu următoarea redactare:

„De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.”

Autorul excepției consideră că Legea nr. 85/1992, republicată, se referă doar la vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, în condițiile art. 1 din această lege, iar nu la cele construite din fonduri private. De aceea dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”.*

Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii (de exemplu, prin Decizia nr. 10 din 8 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 5 mai 1994, Decizia nr. 357 din 14 octombrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 22 ianuarie 1998 și Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000), statuând că aceste dispoziții sunt constituționale în raport cu prevederile art. 41 din Constituție.

Dar dispozițiile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 85/1992, așa cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 79/1997, se referă la locuințele care au aparținut, înainte de 6 martie 1945, unor persoane juridice de drept privat de interes public ce și-au încetat existența după această dată, transformându-se, prin reorganizare, în unități de stat.

Speța privește imobile care au fost construite în 1924 din fondurile Camerei de Comerț și Industrie Timișoara, instituție desființată prin decret în anul 1949 și al cărei patrimoniu a trecut asupra statului.

În aceste condiții, astfel după cum constant a statuat Curtea Constituțională, ca, de exemplu, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, „trebuie să se recunoască statului dreptul de a hotărî neîngrădit asupra regimului juridic al bunurilor intrate în proprietatea sa în baza unor titluri conforme cu legislația existentă în momentul dobândirii dreptului său de proprietate”. Tot astfel s-a statuat și prin Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, adăugându-se însă că „Această prerogativă a statului este pe deplin compatibilă cu competența instanțelor judecătorești de a stabili, [...], în fiecare caz în parte, valabilitatea titlului de preluare, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile art. 21 și art. 125 din Constituție”.

Așa fiind, chiar dacă în anul 1990 camerele teritoriale de comerț și industrie au fost reînființate, este de

competența instanțelor de judecată să stabilească îndreptățirea acestora de a fi despăgubite pentru bunuri preluate de stat în 1949 de la o persoană juridică a cărei existență a încetat atunci prin lege.

Curtea nu poate reține nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. 3 al art. 7 din Legea nr. 85/1992,

republicată, întrucât acestea nu fac decât să trimită, pentru condiții de evaluare și plată, precum și pentru ipoteze în care vânzarea nu este permisă, la dispoziții ale Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe trecute în proprietatea statului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Timișoara în Dosarul nr. 16.641/1999 al Judecătorei Timișoara.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 4 iulie 2000

privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare, excepție ridicată de Georgeta Ioana Micu în Dosarul nr. 3.583/1999 al Tribunalului Brașov.

La apelul nominal se prezintă, pentru Iuliu Nicolae Boeriu, avocatul Adrian Stoenescu. Lipsesc celelalte părți, Georgeta Ioana Micu, Regia Autonomă Rial – Brașov și primarul municipiului Brașov, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. De altfel, Decretul-lege nr. 115/1938 își va înceta aplicabilitatea după definitivarea cadastrului la nivelul întregii țări, conform art. 72 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că problema aplicării sau neaplicării dispozițiilor art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 în zonele de carte funciară este de competența instanței judecătorești. În ceea ce privește coexistența

temporară a celor două reglementări, cărțile funciare și registrele de transcripțiuni și inscripțiuni, consideră că nu afectează principiul egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 februarie 2000, **Tribunalul Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare.** Excepția a fost formulată de Georgeta Ioana Micu într-un proces civil având ca obiect anularea unui contract de vânzare-cumpărare a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat contravine art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea în drepturi, „pentru că dreptul de proprietate se poate dobândi nu numai prin intabulare în cartea funciară, ci și *ope legis* atunci când, spre exemplu, o dispoziție legală îndrituiește la cumpărarea locuinței“.

Tribunalul Brașov, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu cuprinde discriminări, „ci doar protejează părțile care, diligente fiind, își înscriu drepturile reale dobândite în cartea funciară, sancționând doar neglijența părților care ar amâna înscrierea în cartea funciară“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru

a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece problemele invocate intră „în sfera interpretării și aplicării unor dispoziții legale, operațiuni care cad în competența exclusivă a instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale, căci este un atribut al suveranității legiuitorului stabilirea regulilor și excepțiilor vizând momentul dobândirii drepturilor reale imobiliare, atât timp cât aceste reguli și excepții se adresează tuturor persoanelor, fără stabilirea apriorică de privilegii și discriminări“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Textul art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare, care face obiectul excepției de neconstituționalitate, este următorul:

„Drepturile reale asupra imobilelor se vor dobândi numai dacă între cel care dă și cel care primește dreptul este acord de voință asupra constituirii sau strămutării, în temeiul unei cauze arătate, iar constituirea sau strămutarea a fost înscrisă în cartea funciară.

Drepturile reale se vor stinge numai dacă radierea s-a înscris în cartea funciară cu consimțământul titularului; consimțământul nu va fi de trebuință dacă dreptul se stinge prin împlinirea termenului arătat în înscriere sau prin moartea titularului.

Dacă dreptul care urmează să fie radiat este grevat, în folosul unei terțe persoane, radierea se va face cu păstrarea dreptului acelei persoane.

Hotărârea judecătorească sau, în cazurile anume prevăzute de lege, deciziunea autorității administrative, vor înlocui acordul sau consimțământul.“

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare, excepție ridicată de Georgeta Ioana Micu în Dosarul nr. 3.583/1999 al Tribunalului Brașov. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Autorul excepției susține că acest text contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, care consfințește principiul egalității în drepturi: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*

Din formularea excepției de neconstituționalitate nu rezultă însă, cu claritate, prin ce anume ar fi încălcat textul constituțional, dacă legea prevede cazuri în care proprietatea imobiliară se transmite numai prin înscrierea în cartea funciară, deopotrivă cu ipoteze în care transmiterea are loc în baza simplului acord de voință al părților, ori chiar, așa cum spune autorul excepției, *ope legis*.

Decretul-lege nr. 115/1938, care consacră principiul efectului constitutiv de drept real al înscrierii în cartea funciară, se mai aplică temporar, urmând să își înceteze aplicabilitatea, potrivit dispozițiilor art. 72 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, după definitivarea lucrărilor cadastrale și a registrelor de publicitate imobiliară la nivelul întregii țări. În ceea ce privește publicitatea imobiliară, Legea nr. 7/1996 generalizează, pe cuprinsul întregii țări, sistemul ce urmează regulile cărților funciare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, întrucât Decretul-lege nr. 115/1938 urmează să se mai aplice o vreme în Transilvania și în zonele în care a fost extins, aplicarea concomitentă a celor două reglementări, cărțile funciare și registrele de transcripțiuni și înscripțiuni, nu demonstrează existența unei discriminări între cetățeni. Aceasta întrucât coexistența temporară a unor reglementări ce reflectă rezultatul unei evoluții istorice se aplică în mod egal tuturor cetățenilor, nu în funcție de persoana uneia sau a celeilalte părți a unui act juridic prin care se transmite drepturi reale imobiliare, ci de locul situării imobilului. De altfel, chiar dacă s-ar fi aplicat criteriul domiciliului dobânditorului, tot n-ar fi putut fi vorba despre o discriminare, dat fiind că acest criteriu i-ar fi avut în vedere, în mod egal, pe toți cei care dobândesc drepturi reale imobiliare. Or, Curtea Constituțională a stabilit, cu titlu de principiu, că egalitatea în drepturi a cetățenilor nu este cu nimic afectată atunci când legea se aplică diferit unor subiecte de drepturi și obligații aflate în situații diferite.

Cât privește aplicarea sau neaplicarea dispozițiilor art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938 în zonele de carte funciară, în cazul cumpărării, în baza Legii nr. 112/1995, de către locatar a locuinței închiriate, Curtea constată că aceasta este o problemă de competența instanței judecătorești, iar nu o problemă de constituționalitate.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 132

din 6 iulie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și a celor ale pct. 11 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și a celor ale pct. 11 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retizoh” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 675/1999 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ, având ca părți pe autorul excepției, Fundația „Caritatea” din București, și Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27 iunie 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 675/1999, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retizoh” — S.A., cauza având ca obiect judecarea acțiunii formulate de Fundația „Caritatea” din București, prin care se solicită anularea în parte a certificatului de atestare a dreptului de proprietate al autorului excepției pentru suprafața de teren de 1.260 m², din totalul suprafeței de 1.706 m² înscrisă în certificat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 încalcă dreptul său de proprietate constituit anterior intrării în vigoare a ordonanței, ceea ce contravine art. 41 din Constituție, care garantează dreptul de proprietate și ocrotește proprietatea privată în mod egal, indiferent de titular.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 83/1999 nu conține reglementări care să prevadă modul în care vor fi despăgubiți eventualii proprietari ai bunurilor imobile retrocedate comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, prin Departamentul pentru administrație publică locală, va fi solicitată prezentarea situației juridice a imobilelor. Or, art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 prevede, ca o garanție privind corecta aplicare a măsurilor de restituire, că notele de constatare ale comisiei speciale de restituire „se întocmesc după obținerea confirmării” situației juridice a fiecărui imobil. Guvernul consideră totodată că, întrucât imobilele menționate în anexa la ordonanță au ca titular al dreptului de proprietate statul român, este neîntemeiată susținerea autorului excepției potrivit căreia i-a fost încălcat dreptul de proprietate asupra unui imobil neidentificat. În felul acesta, apreciază Guvernul, se solicită Curții Constituționale să se pronunțe asupra unei situații de fapt, în sensul de a constata „că dreptul de proprietate privată al petentei a fost încălcat prin dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 cu privire la restituirea unui imobil ce nu poate fi încă identificat [...]”. Or, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit în mod constant, prin decizii definitive și obligatorii, că aspectele privind situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale părților sunt de competența instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Din examinarea încheierii prin care a fost sesizată Curtea Constituțională, precum și a susținerilor autorului excepției formulate în dosarul cauzei rezultă că, dintre prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 10 iunie 1999, obiectul excepției îl constituie numai prevederile art. 1 și cele ale pct. 11 din anexă.

Potrivit art. 1 din ordonanță, *„Imobilele, compuse din construcții împreună cu terenul aferent, respectiv terenurile intravilane libere, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență, care au aparținut comunităților (organizații, culte religioase) cetățenilor aparținând minorităților naționale din România și au fost trecute după anul 1940 în proprietatea statului român prin măsuri de constrângere, confiscare, naționalizare sau manevre dolosive, se restituie titularilor sau succesorilor acestora“.*

Prevederile art. 2 din ordonanță instituie o comisie specială de restituire, pentru a analiza documentațiile prezentate de solicitanți pentru fiecare imobil și pentru a stabili, în cadrul comunităților, foștii proprietari sau succesorii acestora, care vor redobândi dreptul de proprietate asupra imobilelor revendicate.

Imobilul ce constituie obiectul litigiului în cadrul căruia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate este prevăzut la pct. 11 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 și este situat în str. Câmpia Islaz nr. 40 din Craiova, județul Dolj, indicându-se ca act de proprietate contractul de vânzare-cumpărare autentificat prin Procesul-verbal nr. 980 din 14 martie 1922 al Secției comerciale și notariat a Tribunalului Dolj, iar ca titular actual al dreptului de proprietate — statul român. Totodată, la coloana intitulată *„Destinația inițială a imobilului“* este menționată *„Școala evreiască «Lumina»“*, iar la coloana *„Folosința actuală a imobilului“*, se menționează *„Sediu de firmă“*. În sfârșit, la coloana *„Actul în baza căruia imobilul a intrat în proprietatea statului“* este prevăzut *„Decretul nr. 176/1948“*, iar la *„Observații“* se menționează că *„Imobilul este susceptibil de a fi privatizat“*.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și a celor ale pct. 11 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retizoh“ — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 675/1999 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Azerbaidjan privind colaborarea în domeniile științei, învățământului, culturii și sportului, semnat la București la 2 iulie 1995

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Azerbaidjan privind colaborarea în domeniile științei, învățământului, culturii și sportului, semnat la București la 2 iulie 1995.

Art. 2. — Cheltuielile ocazionate de aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului acord se vor suporta în conformitate cu reglementările legale în vigoare în fiecare țară.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministru de stat, ministrul afacerilor externe,
Stelian Oancea,
secretar de stat

Ministrul culturii,
Ion Caramitru

p. Ministrul educației naționale,
Adrian Miroiu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

Președintele Agenției Naționale pentru Știință,
Tehnologie și Inovare,
Lányi Szabolcs

p. Ministrul tineretului și sportului,
Alexandru Popescu,
secretar de stat

București, 22 august 2000.
Nr. 735.

A C O R D

Între Guvernul României și Guvernul Republicii Azerbaidjan privind colaborarea în domeniile științei, învățământului, culturii și sportului

Guvernul României și Guvernul Republicii Azerbaidjan, denumite în continuare *părți*, având în vedere transformările istorice care au loc în societatea contemporană, considerând că acestea sunt de natură să permită edificarea pe baze durabile a unei colaborări ample și diversificate între țările lor,

dorind să dezvolte și să aprofundeze colaborarea în domeniile științei, învățământului, culturii, artei și sportului în conformitate cu prevederile acordurilor internaționale la care cele două țări sunt părți,

în intenția de a contribui la cunoașterea reciprocă, la apropierea dintre cetățenii celor două țări, la o mai bună înțelegere între ei, și

decise să aplice prevederile Actului final de la Helsinki al Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa și ale Cartei de la Paris pentru o nouă Europă,

au convenit să încheie prezentul acord care reglementează cadrul general al colaborării în domeniile menționate, după cum urmează:

ARTICOLUL I

Cele două părți vor dezvolta colaborarea dintre țările lor în domeniile științei, învățământului, culturii, artei și sportului, precum și în alte domenii înrudite de interes reciproc, vor promova schimburile de materiale și de documentație în aceste sfere și vor facilita contactele directe între instituții și persoane.

ARTICOLUL II

Cele două părți vor favoriza colaborarea în domeniul științei și tehnologiei prin:

a) stabilirea și realizarea de programe, studii și alte activități comune;

b) schimb de specialiști, cadre didactice universitare, oameni de știință, specialiști în domeniul tehnologiei și vizite de experți;

c) schimb de publicații și de documentații științifice, inclusiv filme și casete video, precum și de rezultate ale cercetării științifice.

Părțile vor încuraja și vor sprijini colaborarea directă dintre academiile, ministerele sau departamentele de știință-tehnologie din țările lor, prin convenirea unor documente juridice în acest sens.

Ambele părți vor facilita organizarea de expoziții și manifestări tehnico-științifice, cercetări comune pe teme de interes reciproc, valorificarea în comun a unor rezultate obținute în domeniul științei și tehnologiei.

Detaliile și condițiile financiare ale colaborării vor fi convenite prin acorduri, programe, protocoale sau convenții ce se vor încheia între instituțiile interesate.

ARTICOLUL III

Părțile vor sprijini colaborarea și schimbul de experiență în domeniul învățământului și educației, prin:

a) schimb de profesori și de alți specialiști, pentru a preda cursuri și pentru a desfășura cercetări în domeniul lor de specialitate;

b) promovarea colaborării directe dintre instituții de învățământ la toate nivelurile;

c) acordarea, pe măsura posibilităților fiecărei părți, de locuri și burse pentru studii universitare, specializare post-universitară și doctorat, în domenii stabilite de comun acord;

d) încurajarea și sprijinirea studierii limbii și literaturii celeilalte părți în instituțiile naționale de învățământ, prin: înființarea în cadrul acestora a unor catedre/lectorate de profil; trimiterea de lectori din țară; trimiterea de cărți și publicații de specialitate; participarea reciprocă la cursuri de vară organizate de fiecare parte;

e) schimb de studenți și de elevi;

f) acțiuni comune, inclusiv prin studierea de materiale și documente și prin înființarea de comisii mixte, pentru reflectarea corectă a istoriei, geografiei și dezvoltării economico-sociale a fiecărei țări în manualele școlare și în cursurile universitare din celălalt stat.

Părțile convin că în domeniul învățământului colaborarea poate cuprinde cele mai diferite sectoare ale sistemelor educaționale respective, așa cum vor fi stabilite la nivel departamental.

ARTICOLUL IV

Părțile vor încuraja recunoașterea reciprocă a diplomelor și titlurilor acordate de instituțiile lor de învățământ prin încheierea unor înțelegeri separate, în care să fie precizate condițiile și exigențele impuse de echivalare.

ARTICOLUL V

Părțile vor recunoaște certificatele, diplomele, titlurile și gradele academice acordate ca urmare a pregătirii, perfecționării sau specializării cadrelor proprii în instituțiile celeilalte părți. În privința recunoașterii reciproce a gradelor academice, vor putea fi încheiate înțelegeri separate între organele competente ale celor două părți.

ARTICOLUL VI

Părțile vor facilita mai buna cunoaștere reciprocă a valorilor autentice ale culturii și artei popoarelor lor, prin:

a) schimb de scriitori, creatori în domeniul artei, soliști și formații artistice de amatori și profesioniste, precum și de specialiști și personalități care acționează în domeniile prevăzute de prezentul acord;

b) organizarea de manifestări culturale și artistice — expoziții de artă, prezentări de filme, programe de radio și de televiziune, festivaluri artistice și muzicale — de către una dintre părți pe teritoriul celeilalte părți, inclusiv pe baze comerciale;

c) schimb și donații de publicații de artă, filme, cărți, periodice, înregistrări muzicale, partituri, discuri și benzi între biblioteci, muzee și alte instituții culturale;

d) colaborarea între edituri, inclusiv în ceea ce privește difuzarea și comercializarea cărților;

e) organizarea în comun a unor manifestări culturale (expoziții, simpozioane etc.) pe teme convenite în prealabil;

f) includerea în repertoriul instituțiilor de profil din țara proprie a unor lucrări dramatice și muzicale ale creatorilor din cealaltă țară;

g) încurajarea traducerii și publicării în statele lor de opere literare și lucrări științifice reprezentative ale unor autori din cealaltă țară.

ARTICOLUL VII

Părțile se angajează să ia măsurile necesare vizând asigurarea plății drepturilor de autor și de onorarii artiștilor, precum și transferul sumelor convenite, conform condițiilor stipulate în contractele încheiate și reglementărilor internaționale în materie.

ARTICOLUL VIII

Părțile vor încuraja invitarea și participarea reciprocă a unor oameni de știință și specialiști din domeniile învățământului, culturii și artelor din cealaltă țară la congrese, conferințe, festivaluri artistice sau alte manifestări cu participare internațională, organizate pe teritoriul lor.

ARTICOLUL IX

Ambele părți vor stimula colaborarea dintre instituțiile lor în domeniul conservării și valorificării patrimoniului cultural al celor două țări.

ARTICOLUL X

Părțile vor promova colaborarea activă a reprezentanților și delegațiilor lor în cadrul UNESCO și al altor organizații și reuniuni internaționale din domeniul culturii.

ARTICOLUL XI

Părțile vor sprijini și vor facilita colaborarea sub cele mai diverse forme dintre instituțiile centrale și locale de arhivistică, muzee și biblioteci, facilitând accesul oamenilor de știință și al cercetătorilor din cealaltă țară la fondurile respectivelor instituții.

Aceste facilități sunt acordate pe bază de reciprocitate și în conformitate cu legile și reglementările în vigoare în

fiecare țară, detaliile urmând să fie convenite între organizațiile de resort.

ARTICOLUL XII

Părțile vor încuraja și vor sprijini colaborarea sub diferite forme dintre uniunile de creație (scriitori, arhitecți, artiști plastici, compozitori și interpreți, oameni de teatru, cineaști, fotografi etc.), în baza unor programe, protocoale sau a altor documente de lucru ce vor fi convenite între acestea.

ARTICOLUL XIII

Părțile vor încuraja colaborarea în domeniul audiovizualului prin schimb de emisiuni și programe radiofonice și de televiziune privind dezvoltarea economică, socială și culturală din țările lor, schimb și acreditare de specialiști și reporteri de radio și de televiziune, în scopul promovării cunoașterii reciproce a celor două popoare și a realizărilor lor în domeniile menționate.

ARTICOLUL XIV

Părțile vor acționa pentru înființarea unui centru cultural român la Baku și a unui centru cultural azer la București.

În această problemă părțile vor încheia un acord separat.

ARTICOLUL XV

Părțile vor sprijini colaborarea dintre arhive de film, cinemateci și instituțiile lor cinematografice, în scopul realizării de coproducții, schimbului de filme, de afișe de cinema, reviste și publicații de specialitate și al participării reciproce la festivaluri.

ARTICOLUL XVI

Cele două părți se angajează să încurajeze stabilirea și desfășurarea unor activități comune pe linie de tineret, în scopul apropierii și cunoașterii reciproce.

ARTICOLUL XVII

Părțile vor sprijini dezvoltarea colaborării în domeniul culturii fizice și sportului, pe bază de înțelegeri între organizațiile corespunzătoare.

ARTICOLUL XVIII

Părțile vor promova extinderea schimburilor turistice pe baze necomerciale și vor perfecționa formele de realizare a acestora.

ARTICOLUL XIX

Cele două părți vor sprijini colaborarea dintre agențiile de presă și asociațiile de ziariști și reporteri din cele două țări și vor promova schimbul de vizite, precum și acreditarea de corespondenți permanenți sau pe perioade limitate.

ARTICOLUL XX

Părțile vor încuraja și vor sprijini contactele directe în domeniul sănătății la nivelul ministerelor, academiilor de profil, universităților și facultăților de medicină, institutelor de cercetare științifică etc.

Pentru Guvernul României,
Teodor Meleșcanu

ARTICOLUL XXI

Părțile se vor informa asupra manifestărilor științifice, culturale, artistice, sportive etc., pe care le organizează, facilitându-și reciproc participarea la acestea.

ARTICOLUL XXII

Pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentului acord părțile vor încheia programe periodice interguvernamentale și/sau interdepartamentale de colaborare și schimburi, în care se vor conveni formele de cooperare, modalitățile de execuție și de finanțare a acesteia.

În același scop părțile vor putea desemna reprezentanți sau delegați ai ministerelor și instituțiilor ce contribuie la îndeplinirea acordului, care să se reunească periodic în comisie mixtă.

Comisia se va întruni alternativ la București și la Baku pentru a încheia programe și planuri de schimburi pe perioade ce se vor conveni de către cele două părți și pentru a analiza modul de îndeplinire a prevederilor acestora.

ARTICOLUL XXIII

Fiecare dintre cele două părți va facilita, în limita posibilităților, rezolvarea problemelor cu caracter administrativ și financiar apărute în cursul realizării acțiunilor întreprinse pe teritoriul său de cealaltă parte, în conformitate cu prevederile prezentului acord.

ARTICOLUL XXIV

Prevederile prezentului acord nu exclud posibilitatea stabilirii unei colaborări bilaterale și în alte sectoare care au tangență cu domeniile care fac obiectul lui sau care corespund obiectivului acestuia.

ARTICOLUL XXV

Prezentul acord va intra în vigoare la data schimbului de note între cele două părți, prin care se va certifica îndeplinirea procedurilor constituționale necesare pentru aprobarea sa.

ARTICOLUL XXVI

Acordul este valabil pe o perioadă de 5 ani, după care va fi prelungit în mod automat pentru noi perioade de câte 5 ani, dacă nici una dintre părți nu își va declara dorința de a-l denunța, anunțând despre această intenție cealaltă parte cu 6 luni înainte de expirarea valabilității acestuia.

În cazul denunțării prezentului acord în conformitate cu prevederile acestui articol, orice program de schimburi, înțelegere sau proiect realizat în baza sa și care nu a fost epuizat își păstrează valabilitatea în toată perioada pentru care a fost convenit.

Încheiat la București la 2 iulie 1995, în două exemplare originale, în limbile română, azeră și rusă, toate textele având aceeași valoare. În caz de divergență sau de diferențe de păreri privind prezentul acord, textul de referință va fi cel în limba rusă.

Pentru Guvernul Republicii Azerbaidjan,
Hasan Hasanov

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI ALIMENTAȚIEI
Nr. 1.728/12 iulie 2000

MINISTERUL FINANȚELOR
Nr. 1.102/26 iulie 2000

ORDIN

privind desemnarea persoanelor împuternicite din cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației și Ministerului Finanțelor pentru constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 219/1999 privind Programul național pentru țărănime bazat pe cupoane atribuite gratuit

Ministrul agriculturii și alimentației și ministrul finanțelor,

având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 219/1999 privind Programul național pentru țărănime bazat pe cupoane atribuite gratuit și prevederile art. 5 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal, aprobată și modificată prin Legea nr. 64/1999,

văzând Referatul de aprobare al Direcției generale strategii, sinteze, politici agroalimentare și politici comerciale europene, cu privire la desemnarea persoanelor împuternicite din cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației și Ministerului Finanțelor pentru constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor potrivit art. 13 alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 219/1999 și Scrisoarea Ministerului Finanțelor nr. 61.576/2000,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 6/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, cu modificările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările ulterioare,

emit următorul ordin:

Art. 1. — Directorii generali ai direcțiilor generale pentru agricultură și industrie alimentară județene, respectiv a municipiului București, vor desemna prin decizie persoanele care împreună cu organele de control fiscal, astfel cum sunt definite la art. 5 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal, aprobată și modificată prin Legea nr. 64/1999, sunt împuternicite să constate contravențiile și să aplice amenzile potrivit art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 219/1999 privind

Programul național pentru țărănime bazat pe cupoane atribuite gratuit.

Art. 2. — Ministerul Agriculturii și Alimentației prin Direcția generală strategii, sinteze, politici agroalimentare și politici comerciale europene și Ministerul Finanțelor prin organele de control fiscal din teritoriu vor urmări și vor răspunde de aducerea la îndeplinire a prezentului ordin, pe care îl vor difuza celor interesați.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și alimentației,
Ștefan Pete,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
